

melse med Lovforslaget § 41 dertil ansættes i Genhold til de i Paragrafen omtalte Bedægter. Tilbage bliver saaledes Havfiskeriet, men til væsentlig af Hensyn til dette Fiskeri, der mindst turde behøve Tilsyn, ved Lov at organisere et helt nyt Kontrolapparat, som tilmed vilde blive meget bekvæmligt, har Ministeriet ikke kunnet finde, at der var tilstrækkelig Anledning, idet de Foranstaltninger i saa Henseende, der i Eiden muligen maatte vise sig at være fornødne eller ønskelige, formentlig meget vel ville kunne træffes af administrativt Vel, saaledes at de dertil medgaaende Beløb søges bevilgede ved de aarlige Finanslove. Paa samme Maade maa der ligesom hidtil kunne forholdes med Hensyn til Lulvebringelsen af den tekniske sagkyndige Medhjælp, som Ministeriet, saafremt nærværende Forslag bliver til Lov, vil have behov i større Omfang end tidligere.

Angaaende Indholdet af §§ 37 og 38 henvises iøvrigt til de tvende Love om Fiskeriet i Limfjorden af 29de December 1857 §§ 39 og 40 og 22de Marts 1867 § 10 samt § 6 i Lov af 1ste April 1871 om Lønninger for de under Indenrigsministeriet hørende Embeds- og Bestillingsmænd med Undtagelse af selve Ministeriets Personale. Sluttelig bemærkes, at da den Bemyndigelse, der ved nysnævnte Lov af 22de Marts 1867 § 11 er givet Bestyrelserne i de til Limfjorden grændsende Sogne- og Kjøbstadkommuner til at udnævne Mænd til at føre Tilsyn med Overholdelsen af Limfjordsfiskerilovene, kun i meget ringe Grad er bleven benyttet og dette ulønnede kommunale Tilsyn derhos paa de Steder, hvor bemeldte Lovbestemmelse er bleven bragt i Anvendelse, har vist sig ganske uvirksomt, har Ministeriet ikke fundet Anledning til at optage denne Bestemmelse i Lovforslaget.

Kapitel 4.

Fiskeri i de øvrige Fjorde.

Kommissionens Forslag i dens § 45 om Indskrænkning af den hidtil bestaaende Frihed for Alle til at fiske paa Fjordene og lignende Vand til Beboerne af de tilgrændsende Kommuner er ubeladt af nærværende Lovforslag. Idet man med Hensyn hertil skal henvise til de indledende Bemærkninger til Lovforslagets 3die Kapitel, skal man her indskrænke sig til at fremhæve, at Ministeriet ingenlunde har kunnet tiltræde den Begrundelse af Kommissionens Forslag, som indeholdes i dens Bemærkninger S. 74—76, og navnlig ikke saadanne Udtalelser som at de ved Fjordbredderne boende Smaafiskere skulde have „Kraa“ paa med Udelukkelse af Andre at besyttes i deres Virksomhed, eller at det skulde „stride mod

Retferdighed, at det skal være tilladt Nogle at berige sig, naar derved Andre blive brødløse“. Man skal derhos eiheller lade ubemærket, dels at Kommissionen synes at udtale sig med større Styrke end egenlig forsvarligt, naar den hævder, at den i Fjordene hidtil bestaaende Fiskefrihed „uundgaeligt maa føre til en hensynsløs og forødbende Brug af Statens Hjælpeløber“, idet Kommissionen herved synes ganske at lade ude af Betragtning de øvrige i Kap. 4 indeholdte, til Fjordfiskeriets Fredning sigtende Bestemmelser og navnlig den vigtige, ogsaa i Lovforslaget optagne Regel i dens § 46, hvilken Kommissionen selv paa et andet Sted (S. 89) tillægger en saadan Betydning, at den udtaler som sin „faste Overbevisning, at ingen Vel bedre end denne vil bringe Fred tilbage, Fæstethed i Forholdene og føre til det forsalbne, vigtige Fjordfiskeris Oprensning og Bevaring;“ og dels at det neppe er ganske korrekt, naar Kommissionen S. 76 udtaler, at Fjordenes Spærring vil blive det virksomste af alle Midler til det nærværende nu forsalbne Fiskeris Oprensning og Bevaring; det er nemlig af Kommissionen selv erkjendt, at det først er i de senere tildels endog i de allerseneste Aar, at Fiskere andekjædsfra og navnlig fra Limfjorden have begyndt at drive Fiskeri af nogen Betydning i enkelte af Landets øvrige Fjorde, og det maa herefter forekomme indlysende, at det ikke kan være den legalt bestaaende men faktisk ikke synderlig benyttede Fiskefrihed, der er Skyld i Fjordfiskeriets formentlige Forsald.

Til § 39. Af Kommissionens Bemærkninger til dens § 46 fremgaar det, at der vel har været Enighed i Kommissionen om, at Loven burde indeholde et Forbud mod Brugen af Halevaad af ethvert Slags paa de under dette Kapitel nævnte Vand, men at dog 3 af Kommissionens Medlemmer til Forbudsbestemmelsen have ønsket knyttet en Tilføining, hvorefter Brugen af Bøtvaad, saaledes at Vaaden drages til Vaaddet, skulde kunne indrømmes ved de i Kapitel 4 omhandlede Bedægter for et Tidsrum af ikke over 2 Månedes om Aaret. Da Kommissionen imidlertid er enig i, at Halevaaddet under hvilken som helst Form for dens Anvendelse er et stabeligt Nedskab, og da dette Vaad derhos nu kun i meget ringe Grad er i Brug blandt den de her omspurgte Fiskevande omboende Befolkning, maatte med Undtagelse af Fiskerne ved Sjøfjorden, har Ministeriet med Kommissionens øvrige Medlemmer maattet finde det rettest ikke at optage den foreslaaede Tilføining.

At Brugen af Halevaad saaledes ganske forbydes i alle Landets øvrige Fjorde, medens den foreslaas bibeholdt, om end kun med Indskrænkninger, i Limfjorden, kunde vel synes at være noget anomalt. Lages det imidlertid i Betragtning, at ingen af Landets øvrige Fjorde i Gen-